

Δύο γινώμαι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, πρᾶγματος αἰσθητοῦ, ἀντικειμενικοῦ, ἐπιδεχομένου μαθηματικὴν ἐξέτασιν, εἴναι τι ἄληθως ἀξιοπεριέργον καὶ πολλὰς διαφορὰς γνωμῶν ἐν τῇ μεταφυσικῇ κόσμῳ· δυνάμενον νὰ δικαιολογήσῃ. Καὶ ὅμως τοιοῦτό τι ἀκριβῶς συμβαίνει κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐν Ἀθήναις. Πρόκειται περὶ τοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου τοῦ κ. Ψύχα, ἔργου, τὸ ὅποιον ὁ μὲν Ἀγγλος μηχανικὸς Σίττων εὐρίσκει ἐλαττωματικὸν καὶ ἐπικίνδυνον, ἄλλη δ' ἐπιτροπὴ μηχανικῶν, προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ γὰλλου κ. Γιοττλάν κηρύσσει ἀμεμπτον καὶ ἄνευ ἀναβολῆς ἱκανὸν νὰ παραδοθῇ εἰς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ. Πρὸ τῶν ἀντιμαχομένων τούτων κρίσεων τὰ ἔχασε — καὶ ποῖος δὲν θὰ τὰ ἔχανεν εἰς τὴν θέσιν του; — ὁ κ. ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργός, πρόκειται δέ, κατὰ τὰς ἐφημερίδας, νὰ μετακαλέσῃ καὶ ἄλλον ξένον μηχανικόν, ἀνεγνωρισμένης ἀξίας, διὰ νὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀμηχανίας του. Τὸ μόνον ὅπερ ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ἐπὶ τούτῳ προκειμένου εἶνε ὅτι δυστυχῶς, ὡς ἐξάγεται σαφέστατα ἐκ τοῦ ἀνωτέρου γεγονότος, δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀνεγνωρισμένη ἀξία πρὸς ἐκτίμησιν ἐνὸς ἔργου. Τὰ πορίσματα τῆς θετικῆς ἐξετάσεως εἶνε, καὶ πρέπει νὰ εἶνε, πάντοτε τ' αὐτά· ἀλλὰ τὸ συμφέρον νοθεύει, βλέπετε, καὶ αὐτοὺς τοὺς μαθηματικούς ὑπολογισμούς.

Ἐλύθη κατ' εὐχὴν καὶ ἐν ἄλλο ζήτημα. Τὰ πρὸς τὸν δῆμον ὑπὸ τοῦ κ. Ζαρίφη δωρηθέντα ἡλεκτρικὰ ὀρολόγια, τὰ ὅποια ἔρθαν εἰς Πειραιᾶ καὶ διὰ τὰ ὅποια τὸ Τελωνεῖον ἐξίτηι τέλος ὑπὲρ τὰς πεντήκοντα χιλιάδας δραχμῶν, κατωρθώθη νὰ παραληφθῶσιν ἀτελῆ, χαρακτηρισθέντα — καὶ μὴ ὄντα τέλῃ; — ὡς εἰς δημοσίαν ἀνάγκην χρήσιμα. Ἀλλως, οὐδέποτε βεβαίως θὰ ἤξιούμεθα νὰ ἴδωμεν πραγματοποιημένην τὴν τόσον ὑμνηθεῖσαν ταύτην βελτίωσιν, οὐδ' ἀναστηλουμένης εἰς διάφορα μέρη τῆς πόλεως τὰς εὐεργετικὰς πλάκας τῶν χρονομέτρων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχει χαραχθῇ ῥητὸν τετριμμένον μὲν ἀλλ' ἄξιον ἰδιαιτέρως πρὸς ἡμᾶς ὑπομνήσεως: Χρόνου φείδου.

Ποῖος δὲν ἐνθυμεῖται ἀκόμη τὸ τόσῳ τραγικῶν ναυάγιον τῆς «Ταορμίνας» καὶ ποῖος ἐλησμόνησε τὴν «Ἀρπελον» τὴν ἡρωϊκὴν ἡμιολίαν καὶ τὸν λαμπρὸν αὐτῆς πλοίαρχον Δόγκαν, παρασημοφορηθέντα διὰ τὴν εὐθυλίαν καὶ τὴν αὐταπάρνησιν μετ' ἧς ἔσωσε τοὺς ναυαγούς; Λυπηρὰ νέα ἔχομεν περὶ αὐτῶν. Κατὰ τὴν τελευταίαν δεινὴν τρικυμίαν, τὴν συνταράξασαν τὸ πλεῖστον τῆς ἐλληνικῆς θαλάσσης καὶ τόσα θύματα ἀριθμοῦσαν, ἐναυάγησεν ἐν τῇ λιμένι τῶν Καλαμῶν καὶ ἡ ἡρωϊκὴ ἡμιολία, μόλις δ' ἐσώθησεν, κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐκπηδήσαντες ἐπὶ ξηρᾶς ὁ ἀτυχῆς αὐτῆς πλοίαρχος μετὰ τοῦ πληρώματος. Ἡ «Ἀρπελος» εἶχε φορτίον ἄλατος, τὸ ὅποιον ἐπέπρωτο νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν ἀχρησίμευτον...

Προσκληθεῖς ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶ» διδόντος εὐεργετικὴν παρᾶστασιν ὑπὲρ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων παιδῶν, ἀφικνεῖται προσεχῶς εἰς Ἀθήνας ὁ διάσημος ἰταλὸς ὑψίφωνος Μαξίνης. Ἡ εἰδησις ἐνέπλησε χαρὰς τοὺς φιλομούσους τῆς πόλεως μας, εἰς τοὺς ὁποίους δίδεται οὕτως εὐκαιρία νὰ πολυκύσωσι καὶ ἕνα ἔξοχον τεχνίτην, μετὰ τὰς μετρίότητάς, τὰς ὁποίας ἀναγκάζονται νὰνέχωνται ὅσοι θέλουσι καὶ καλὰ νὰ συζητήσωσι εἰς τὰ θεάτρὰ μας. Οἱ τρέφοντες καθὼς καὶ οἱ

προσποιοῦμενοι ὅτι τρέφουσιν ἀγάπην ἰδιαιτέραν πρὸς τὴν μουσικὴν τοῦ μέλλοντος, θὰ χαρῶσιν ἐτι περισσότερον ὅταν μάθωσιν ὅτι ὁ Μαξίνης θὰ ψάλλῃ ἐν Ἀθήναις τὸν «Λόεγκριν» τοῦ Βάγνερ, δι' οὗ κατὰ γινῶν θριάμβους ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Λισσαβῶνι βασιλικοῦ θεάτρου.

Ἐν σχῆμα χιαστόν.

Εἰς τὰς ἀμιμήτους ἐντυπώσεις τοῦ κ. Γαβριηλίδου ἐκ τοῦ εἰς Λονδῖνον τελευταίου ταξιδίου του ἀπαντᾷ ἡ ἐξῆς περικοπή: «Ἀφ' ἐνὸς τὰ ἐν Barrow τῆς Ἀγγλίας εὐρεθέντα προϊστορικὰ ἀγγεῖα, χονδροειδῆ, ἀστίλπνα, χωμάτινα» ἀφ' ἐτέρου οἱ εὐμορφοί, οἱ περίτεχνοι κρατῆρες, ἀμφορεῖς, κάλπαι, οἶνοχοι, κύλικες τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Καὶ πάλιν: ἀφ' ἐνὸς τὰ ἐκ πορσελάνης ἔργα τῶν νεωτέρων Ἀγγλῶν, τὰ εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Κένσιγκτων, καὶ ἀφ' ἐτέρου τὰ αἰγινήτικα τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. Τὸ χιαστὸν αὐτὸ γεννᾷ τὴν ἀπάτην ὅτι ἀπόγονοι τῶν προϊστορικῶν Ἀγγλῶν ἐσμὲν ἡμεῖς, ἀπόγονοι δὲ τῶν ἀρχαίων Θηβαίων καὶ Αἰγινήτων καὶ Ἀθηναίων οἱ Ἀγγεῖοι.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ἀξιανὰ γνωστα ἐκ γαλλικῶν περιοδικῶν:

Νεώταται παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ πλανήτου Ἀρεως ὑπὸ Flammarion (L'Astronomie) — Ἡθικὴ ὑγιεινὴ ὑπὸ Lavanne (Revue Suisse) — Βίαιον Σερβουλιὲ ὑπὸ Bellai-gue (Le Correspondant 25 Nbr.) — Ἡ πολιτικὴ οἰκονομία ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ Challey-Bert (Journal des Economistes) — Ἡ ἐν Αὐστραλίᾳ παραγωγὴ χρυσοῦ ὑπὸ Kefflavich (ὁμ.) — Ὁ πρῶτος ληστής τῆς Εὐρώπης (ὁ Βίσμαρκ) ὑπὸ Darmesteter (Revue Bleue 25 Nbr.) — Εὐγένιος Βουρονφ ὑπὸ Berger (Revue des deux Mondes) — Ἡ Σλαβικὴ Μακεδονία ὑπὸ Berard (ὁμ.) — Ἡ μήτηρ τοῦ Βοναπάρτου ὑπὸ Saint-Aubin (ὁμ.) — Οἱ Ἑβραῖοι καὶ ὁ ἀντισιωνισμὸς ὑπὸ Leroy-Beaulieu (ὁμ.) — Ἡ ρεαλιστικὴ τέχνη καὶ ἡ κριτικὴ ὑπὸ Larroumet (ὁμ.) — Ἡ νῆσος Χίος ὑπὸ G. Deschamps (ὁμ.) — Ἡ Αὐτοκράτειρα Αὐγούστα ὑπὸ Vigeon (Revue de Famille) — Αἱ γυναῖκες ἐν τῷ σρωτῶ ὑπὸ Thoumas (ὁμ.) — Ἡ διφθερίτις καὶ ἡ θεραπεία τῆς ὑπὸ Ledoux Lebard (Revue generale des sciences) — Ἡ πολιτικὴ τοῦ Λέοντος ΙΓ' ὑπὸ Rutten (Revue du Monde Catholique) — Ὁ Σατωβριάνδος καὶ αἱ ἐρωμέναι του ὑπὸ Albalat (Nouvelle Revue 1 (Δκβρ.) — Τὸ τέλος τῆς τριπλῆς συμμάχιας ὑπὸ de Cyon (ὁμ.) — Ἡ ἐξόριστος (βασιλίσσα τῆς Ρουμανίας καὶ Ἑλένη Βακχερέσκου) ὑπὸ P. Lotti (ὁμ. 15 Δκβρ.) — Ἡ φιλοσοφικὴ κίνησις ἐν Ρωσίᾳ ὑπὸ Lannes (Revue Philosophique) — Ὁ Βουδδισμὸς (Revue des Religions) — Ὀπτικὴ ἀπάτη ὑπὸ Jastrow (Revue scientifique 30 Nbr.) — Χημικαὶ μεταμορφώσεις τῆς ὕλης ὑπὸ A. Ditte (ὁμ. 3 Δκβρ.) — Τὰ ἥθη τῶν γλαυκῶν ὑπὸ Bolles (ὁμ.) — Αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ κινήσεις ὑπὸ Djeri (ὁμ.) — Τὸ μέλλον τῶν ἀνθρώπωνων φυλῶν ὑπὸ Zaborowski (ὁμ. 17 Δκβρ.).

Ἐκ γερμανικῶν:

Ροβέρτος Σοῦμανν ὑπὸ Spita (Deutsche Rundschau) — Φίλιππος Μελάγγθων ὑπὸ Lipsius (ὁμ.) — Βυόρτσον ὁ Νορβηγὸς ποιητὴς ὑπὸ Marholm (Nord und Süd) — Γουὶν δὲ Μωπασσάν ὑπὸ Koppel (ὁμ.) — Τὸ ἰδεώδες τῆς Παναγίας ἐν τῇ κλασικῇ τέχνῃ (Velhagen und Klasing's Monatshefte) — Ὁ χορὸς κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα (ὁμ.)

Ἐξ ἀγγλικῶν καὶ ἀμερικανικῶν:

Τὸ ἔτος 10000 ὑπὸ Harben (L'Arena) — Ἡ χολέρα (ὁμ.) — Ἡ κατὰ φύσιν ἀγωγή ὑπὸ Lord Meal (National Review) — Ἡ εὐτυχία ἐν Ἀδου (:) ὑπὸ G. Mivart (Nineteenth Century) — Ἡ γυμνότης ἐν τῇ τέχνῃ (Scribner's Magazine).